

Lluitant contra el masclisme des de la tendra infància

Barbijaputa/ @Barbijaputa

Quan els homes i les dones som només nadons, resultem indistingibles per la societat. Una criatura pot passar per nen o nena fins als dos o tres anys. Perquè l'entorn surti de dubtes, a les nenes ens foraden les orelles i ens col·loquen arracades. Aquest és el primer signe de distinció entre els uns i els altres. I és el primer dolor que patim pel fet de ser dones.

Mentre ells boten, s'enfilen i corren, nosaltres hem d'estar pendents de no ensenyar les calces

Després, la nostra llibertat de moviment es veu reduïda per culpa del cabell (sempre llarg per a nosaltres) i de la roba (som nosaltres les que portem vestits i faldilles). Mentre ells boten, s'enfilen i corren, nosaltres hem d'estar pendents de no ensenyar les calces. Res de jugar lliurement: hem de ser curoses; **ser "bruts" és monopoli d'ells.**

En l'adolescència, ja no solament has après a no rebotar-te per terra, a no enfilar-te, a no despentinat-te ni embrutar-te, sinó que també aprens a fer coses sense que les ungles se't parteixin i, per descomptat, sense que se'n vagi l'esfalt. És cert que no totes accedim a pintar-nos les ungles, però pràcticament totes les persones que ho fan són dones. Molts al·leguen que és perquè volem. Segur? Llavors, per què només ho "volem" nosaltres? Per què els homes no ho volen? Perquè és una pressió social dirigida només a les dones.

La depilació, tot i que hi ha molts homes que es depilen, només és obligació per a nosaltres. Un home amb pèls a les cames, a les aixelles o a la cara no està desafiant cap "lleï no escrita". Una dona sense depilar és una dona que tothom mirarà pel carrer i que també rebrà comentaris desagradables.

Podem no depilar-nos? És clar, però això no vol dir que siguem lliures de no fer-ho

Podem no depilar-nos? És clar, ningú ens posa una pistola al cap perquè ho fem, però això no vol dir que siguem lliures de no fer-ho. Realment, **és un suplici pel qual passem per no cridar l'atenció, perquè no ens insultin, perquè no es riguin de nosaltres.** I el tenim tan arrelat que fins i tot a nosaltres ens sembla que estem millor sense pèls. No obstant això, ens sembla preciós el pèl d'ells.

Podem no posar-nos faldilla o talons? Doncs aquí depèn: hi ha treballs on l'uniforme consta de faldilla i talons. I sé del que parlo: he estat en diverses feines així i estic segura que qualsevol que estigui llegint aquestes línies també.

Podem no maquillar-nos? De nou, depèn. Hi ha feines que et demanen que et maquillis, i no de qualsevol manera. Les companyies aèries tenen fins i tot un manual de com maquillar-se i amb quins colors. Si sortim de l'àmbit laboral, podem anar a un casament sense maquillar? Estic segura que més d'un convidat pensaria que t'importa una merda el matrimoni si no vas pintada i que, a més, és una falta de respecte. Per descomptat, està bé que ells vagin fins i tot sense corrector d'ulleres.

Ningú es fixarà en les seves ulleres, bosses, arrugues, cabells blancs o si la panxa els sobresurt per sobre dels pantalons. **Són homes, poden fer-ho.** Nosaltres no podem, si volem passar-ho bé i no cridar l'atenció. Són tants missatges al llarg de la nostra vida que fins i tot nosaltres mateixes ens veiem desfavorides si anem a un esdeveniment així amb roba que marqui els nostres sacsons o sense maquillatge.

Després hi ha l'espai públic: hi ha llocs que és millor no trepitjar soles si no ens ve de gust passar por

Després hi ha l'espai públic, que, com ja sabem, és més d'uns que d'altres. Hi ha llocs que és millor no trepitjar soles si no ens ve de gust passar por. Per exemple, tornant a casa de nit: la nostra ració diària de por pel fet de ser dones. I no solament evitem segons quins camins perquè poden agredir-nos, sinó perquè, si passa, després hem d'escoltar coses com ara "com se't va acudir passar per aquí?". Perquè sí, **la culpabilització de la víctima funciona així. I nosaltres ja ho sabem.** Fent una volta més gran per arribar a casa, ens assegurem passar menys por, córrer menys riscos, i que ningú ens culpi si ens passa alguna cosa.

A l'espai privat som unes altres, som nosaltres. Els espais segurs on ens desprenem dels talons, dels sostenidors i del maquillatge. És on ens posem el xandall per estirar-nos al sofà, on el nostre cabell solt, perfecte i suau es converteix en un monyo recollit de qualsevol manera, que ens assegura la comoditat i la llibertat de moviment que no tenim durant el dia. Si estem diversos dies a casa, les nostres cames comencen a tenir pèls. No obrim el calaix dels sostenidors ni recordem que tenim maquillatge al bany.

Així funcionen i així coarten els estereotips sexistes la nostra manera de viure i el nostre dia a dia. Perquè som dones, i **se'ns exigeix obeir els cànons establerts perquè se'ns sàpiga controlades.** La rebel·lia, ja ho sabeu, sempre serà castigada... excepte si som moltes les rebels que passem del làser, de les fulles d'afaitar, dels talons i d'accessoris i altres costums pesats i incòmodes. Perquè tenim el poder d'aconseguir ser multitud les que prenguem consciència fins al punt que l'ull de la societat normalitzi que sí, que sortirem al carrer com ens doni la gana, és a dir, com si fóssim homes.

Barbijaputa és columnista i escriptora.

Aquest contingut forma part de la revista 'Feminisme(s)', guanyadora del premi Montserrat Roig 2018 de l'Ajuntament de Barcelona en la categoria de periodisme social.